

РЕШЕНИЕ

№ 6124

гр. София, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7568** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от Д. Х. Х. от [населено място] срещу Решение №2857/15.06.2023г. на СРС, постановено по НАХД № 2034/2023г. , с което е потвърдено НП №23-4332-000525/20.01.2023г. на Нчаалник сектор към СДВР С., отдел „Пътна полиция“.

С жалбата се иска отвяна на Р. на СРС и потвърденото НП, тъй като в същото не е посочено конкретното правило за поведение, което не е изпълнено, респ. липсва съответна квалификация на установеното нарушение. Счита, че за последното, освен текста на чл. 6, т.1 от ЗДВП, е следвало да бъде посочена и конкретната забрана, разписана в нормата на Наредба № 17/23.07.2021г. на МРРБ за регулиране на движението по пътищата със светлинни сигнали и в частност – разпоредбата на чл. 7, т.1, б. „б“ от същата, според която за регулиране на движението на ППС се използват видовете светлинни сигнали: 1. Немигаща светлина; 2. С червен цвят, което означава „Преминаването е забранено“. В този смисъл, счита, че липсва надлежно вменено нарушение като правна квалификация, която да съответства на установеното деяние.

В проведеното съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Депозирано е писмено становище, с което поддържа жалбата и претендира разносните по делото.

Ответникът по касация не се представлява.

Представителят на СГП заявява становище за основателност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав, на база данните по делото, въз основа на становищата на страните и закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от правнозаинтересна страна и в срок.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна, предвид следното:

СРС, в оспореното решение, е извел следното относно фактическата и правна обстановка при установяване на нарушението:

Предмет на производството е наказателно постановление (НП) №23-4332-000525/20.01.2023 г. на началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ (О „ПП“) при СДВР, с което на жалбоподателя Х. са наложени следните административни наказания: на основание чл.183, ал.5, т.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) глоба в размер на 100 (сто лева) лв. за извършено нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП и на основание чл.183, ал.1, т.1, пр. I-ро и пр. II-во от ЗДвП глоба в размер на 10 (десет лева) лв. за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

От фактическа страна е изведено следното: На 10.01.2023 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на жалбоподателя за това, че на същата дата около 22:13 часа в [населено място] по [улица]с посока от [улица]към [улица]управлява лек автомобил марка „А.“, модел „А6“, с ДК [рег.номер на МПС] като на кръстовището с [улица]навлиза и преминава на червен сигнал на трисекционна светофарна уредба, работеща в нормален режим и не носи СУМПС и контролен талон към СУМПС.

Разпитан е в качеството на свидетел актосъставителят Г. Г., който излага показания изцяло в подкрепа констатациите, които са изложени в акта, като уточнява, че преминаването на забраняващ червен сигнал е при направен от жалбоподателя като водач ляв завой. Свидетелят - очевидец, разпитан в качеството на свидетел Г. е изложил, че не помни случая, но е бил на място и е подписал акта под свидетел №1 в акта. Съставеният АУАН на жалбоподателя е от длъжностно лице Г. Г. – старши полицай при СДВР, оправомощен въз основа на Заповед №513з4576/01.06.2022 г. на директора на СДВР да осъществява контролна дейност по ЗДвП и да съставя фишове и актове по този закон. В АУАН са посочени като нарушени разпоредбите на чл.6, т.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1 от ЗДвП. Жалбоподателят е отказал да подпише АУАН, което е удостоверено с подписа на един свидетел. Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление от началник сектор към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Приложена е заповед №8121К-13318/28.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, с която Д. Д. е преназначена на длъжност началник на 03 сектор „Административно обслужване“ към Отдел „ПП“ при СДВР.

Съдът кредитирал показанията на свидетелите като логични и непротиворечиви, като се позовал на тези на свидетеля Г., който пълно и обстоятелствено е изложил фактите от предмета на доказване относно констатираното от него и отказа на жалбоподателя да подпише акта, а Г., че е бил на място и се е подписал в акта като свидетел. Кредитирал и писмените доказателства, а именно два броя заповеди за компетентност и заповед за преназначение.

Приел жалбата за неоснователна, поради следното:

Приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП съответстват на искванията на ЗАНН, указващи реквизитите на тези актове и процедурата по съставянето им. По т.1 на процесното НП, относно извършено нарушение по чл.6, т.1 от ЗДвП: В конкретния

случай, както АУАН, така и НП, съдържат датата, часа и мястото на нарушението, посоката на движение на управлявания от жалбоподателя автомобил, а извършеното нарушение е описано както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Тези обстоятелства приел за напълно достатъчни за нарушителя да разбере кое негово поведение е квалифицирано като административно нарушение и да организира адекватно защитата си. Както в АУАН, така в издаденото въз основа на него НП се сочат факти, които реализират хипотезата на нарушение по сочената като нарушена правна норма чл.6, т.1 от ЗДвП. В случая жалбоподателят е осъществил визираното в АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление административно нарушение. От обективна страна същият като водач на моторно превозно средство (по смисъла на § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП) лек автомобил марка „А.“, модел „Аб“, с ДК [рег.номер на МПС] като на кръстовището с [улица] навлязъл и преминал на червен сигнал на трисекционна светофарна уредба, работеща в нормален режим. Изрично било посочено, че е нарушил „червен“ светлинен сигнал, забраняващ му да се движи и указващ да спре, като подаденият червен сигнал е при работеща в нормален режим светофарна уредба. От субективна страна приел деянието за извършено умишлено, тъй като жалбоподателят като правоспособен водач е бил длъжен да съобрази поведението си със светлинните сигнали. Предвид горното, приел, че така описаното словесно нарушение в АУАН и НП, с правна квалификация по чл.6, т.1 от ЗДвП е реализирано.

Съгласно разпоредбата на чл.6, т.1, предл.2 от ЗДвП: участниците в движението съобразяват своето поведение със светлинните сигнали. Като в процесния случай макар да не е посочено препращане към Наредба №17/01 г., която въвежда използването на видовете светлинни сигнали за регулиране на движението на ППС, не са нарушени правата на подведеното под административнонаказателна отговорност лице, доколкото фактите на административното нарушение са описани точно и ясно. В чл.7, т.1 от Наредбата е предвидено, че за регулиране на движението на ППС-та се използва немигаща светлина. В б. „б“ на същата разпоредба се сочи, че при червен цвят водачите на ППС са длъжни да спрат преди стоп-линията, преди пешеходната пътека или преди линията, на която е поставен светофара, когато стоп-линия и пешеходна пътека не са очертани; когато светофара е поставен в средата на кръстовището, водачите не трябва да навлизат в кръстовището. Като в случая в АУАН и в НП, доколкото е посочено изрично, че водачът е навлязъл и преминал, е описана словесно последната хипотеза на нормата: когато светофарът е поставен в средата на кръстовището, с оглед описания механизъм на нарушението. Предвид което са налице предпоставките за носене на административнонаказателна отговорност по чл.183, ал.5, т.1 от ЗДвП, която предвижда, че се наказва с глоба 100 лв. водач, който преминава при сигнал на светофара, който не разрешава преминаването.

По т.2 на процесното НП, относно извършено нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП: От събраните по делото доказателства се установява извършването на нарушението по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, доколкото жалбоподателя като водач на лек автомобил „А.“, с ДК [рег.номер на МПС], което е моторно превозно средство (по смисъла на § 6, т. 11 от ДР на ЗДвП) от обективна страна не е представил при поискване от контролните органи СУМПС и к. т. към СУМПС. Съобразил, че съгласно чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. От субективна страна деянието приел за извършено умишлено, тъй като

жалбоподателят като правоспособен водач е бил длъжен да съобрази поведението си и носи в себе си двата документа, а именно СУМПС и к. т. към СУ на МПС, щом управлява автомобила, като при поискване го предостави на проверяващите. С горното си поведение същият е осъществил състава на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

При определянето на административното наказание са спазени изискванията на чл.27, ал.1 и ал.2 от ЗАНН, като е наложено на жалбоподателя съответното на извършеното нарушение, а именно глоба от 10 лв.

Поради гореизложеното, съдът приел наказателното постановление за законосъобразно и като такова го потвърдил изцяло.

Настоящият състав на съда намира решението за валидно, допустимо и правилно.

В същото са изяснени релевантните за спора факти подробно и обстойно, обсъдени са представените доказателства поотделно и в цялост. По мнение на настоящия съд, са изведени съответни изводи относно установената фактическа обстановка, която съответства напълно и на АУАН, който доказателствена стойност относно констатираните в него факти до опровергаването им, каквото не е реализирано в производството пред СРС.

Нещо повече, видно от изложеното в касационната жалба, лицето не оспорва навлизането на автомобила в кръстовище при режим „червен сигнал“ на светофарната уредба, а оспорва пълнотата на квалификацията на деянието.

Настоящият съд напълно споделя изводите на СРС по така направеното възражение. Квалификацията на нарушението по чл. 6, т.1 от ЗДвП е напълно достатъчна за вменяване на нарушението. Всеки правоспособен водач следва да знае правилата за движение, в частност при кой от възможните светлинни сигнали на светофарните уредби дължи преминаване, респ. спиране. В този смисъл, нормата на чл. 6, т.1 от ЗДвП, която предвижда съобразяване със светлинните сигнали при движение на ППС надлежно вменява задължение за спазването им от водачите, преминали обучение за това, респ. валидно описва и съдържа нарушение на същата при неизпълнение от тяхна страна, както е в процесния случай.

По изложените съображения, касационната жалба се явява неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.1 предл.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2857/15.06.2023г. на СРС, постановено по НАХД № 2034/2023г. , с което е потвърдено НП №23-4332-000525/20.01.2023г. на Нчаалник сектор към СДВР С., отдел „Пътна полиция“.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: